

lig: det politiske, havde de nægtet Kvinderne Ret til at tale med og have direkte Indflydelse. Mænd fra forskellige Lande havde i Aarhundreder skrevet og prædikeret om de Onder, der vansirede deres Regeringssystemer, ja endogsaa fordærvede Statsmænds Higen efter retfærdige Love i Staten, og redeligt Forhold til Udlandet. Ikke desto mindre forsømte disse Mænd eller afslog de at benytte saadanne Kvinders Hjerters og Hjerners Bistand og Raad, som de dog benyttede i andre Sager. De veg end ikke tilbage for at lytte til dumme Grunde mod den Tanke, at Kvinder skulde tage Del i det politiske Liv; f. Eks.: Kvinderne vilde miste deres Ynde, Beskedenhed og Kærlighed til Hjemmet, hvis de havde Stemmeret, — siden de ikke kunde blive Soldater, havde de ingen Ret til at have Indflydelse paa Spørgsmaal om Krig og Fred.

I New Zeland har vi ikke erfaret, at det at sætte et Blyantsmærke paa en Stemmeseddel en Gang hvert tredje Aar har haft til Følge, at vore Kvinder har mistet noget af deres Ynde og Skønhed eller forarsaget Forsømmelse af deres Pligter mod Hjemmet. Tvertimod, Kvindernes Stemmeret har haft en tydelig gavnlig Virkning paa Valghandlingen.

De gamle stygge Erindringer om Valgdagen, Plumpheden og Slagsmaalet, er blevet erstattet af en sømmelig Alvor, der passer for Folk, der udøver deres højeste nationale Rettighed. Naar man hører en Mand fastholde den Paastand, at Kvinderne ikke skal have Stemmeret, fordi de ikke kan føre Vaaben, og man saa samtidig husker paa, at denne Mands Moder — for at gøre ham til Verdensborger — gennemgik Smerter og Farer langt større, end Soldater i Almindelighed udsættes for, — ja, saa forekommer denne Paastand latterlig.

Desuden, mange Mænd (Præster, Embedsmænd o. s. v.) ere fritagne fra aktiv Militærtjeneste, og denne Kendsgerning har aldrig været brugt til at berøve dem Stemmeretten. Imidlertid, Hovedgrunden, som vejede i Vætskaalen for os, var Retten, den klare Ret. Hvis et Lands Styrelse hviler paa de Styredes Samtykke forekommer det utroligt ubilligt, at denne Halvdel af Befolkningen ikke skal være repræsenteret eller have nogen Del i Styrelsen. Derfor gav vi, efter lang og alvorlig Overvejelse, vore Kvinder lige Ret

med Mænd i at bestemme Egenskaberne hos de Kandidater, der skulde repræsentere dem i Parlamentet, og vi har ingen Grund til at fortryde dette.

En Paastand om, at Kvinderne ikke vilde benytte Stemmeretten, selv om de fik den, gendreves hurtigt. Straks efter Gennemførelsen af »Valgloven af 1893«, der giver begge Køn Stemmeret, benyttede Kvinderne denne Lovs Rettighed i rigeste Maal. — Ved det sidste almindelige Valg (i 1905), da 403,000 af Befolkningen var Kvinder og Børn, stemte 175,056 Kvinder, hvilket var 83 pCt. af de paa Listerne opførte kvindelige Vælgere. Af de paa Listerne opførte Mænd stemte 84 pCt.

Naar man tager de Besværligheder i Betragtning, som særlig angaar Kvinderne i barske og øde Valgkredse, f. Eks. daarligt Vejr, Afstanden fra Valgstederne, Vanskeligheden ved at faa Hjælp til at passe Hjem og Børn o. s. v., saa viser disse Tal, at Stemmeretten blev i høj Grad paaskønnet.

Mange af mine Læsere vil naturligvis spørge om den offentlige Moral er undergaaet nogen nævneværdig Forandring, siden Kvindestemmeretten er bleven Lov. Naar undtages Afholdsspørgsmaalet og skarpere Love om Bevillinger, da er Forskellen fra før til nu kun ringe. Selve Typen paa vore Parlamentsmedlemmer har ikke forandret sig, og man synes heller ikke her at ønske nogen Forandring, men dette Land har ogsaa altid haft saadanne Repræsentanter i Parlamentet, som det ikke behøver at skamme sig over. Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at skulde en betydningsfuld Krise opstaa i den offentlige Moral, da vil Kvindernes Stemmer veje tungt i Vægtskaalen for en ærlig og fyldestgørende Lovgivning. New Zeland har ikke angret at have ophævet Forskellen mellem de Mænd og Kvinder, som i Forening danner Nationen.

Jeg skriver som en, der har været Talsmand for Udvidelsen af Valgret for Kvinder, førend jeg traadte ind i Parlamentet for 20 Aar siden. Jeg har altid støttet den i Parlamentet og under min skarpe Iagttagelse af dens Virkning, har jeg aldrig set nogen egentlig Grund til at tro, at den ikke skulde have været til Gavn for vor Stat.

Fra G. W. Russell,

Formand i Guvernørraadet,

Efter min Mening har Kvindens Frigørelse været til stor og ublandet Velsignelse